

Kẻ Lang Thang

Người ta gọi những đứa như nó là kẻ lang thang. Nó lang thang khắp nơi, khắp chốn. Nó làm bất cứ việc gì để có cái ăn cho qua ngày. Có khi là 1 chân bốc vác, có lúc lại rửa bát, xách nước thuê trong chợ.... Nhưng tuyệt nhiên nó chưa bao giờ từng ăn xin hay móc túi, lừa đảo hay trộm cắp, cướp giật của ai. Nó là 1 người lương thiện.

Hôm nay là 1 ngày đen đủi của nó. Toàn bộ số tiền nó kiếm được nhờ rửa bát thuê đã bị trấn lột sạch. Không nhưng thế nó còn được "tầm quất miễn phí" ra trò vì cái tội ko biết trên dưới trước sau, ko biết luật, biết lệ. Nó lê cái thân mình ê ẩm cùng cái bụng trống rỗng thỉnh thoảng lại réo lên khiến nó đau quặn trên hè phố. Nó không muốn ăn cũng chẳng muốn nhảy bổ vào các quán hàng xin rửa bát như mọi khi. Nó buồn. Hôm nay là ngày tròn 5 năm nó phiêu dạt trên chốn giang hồ. Nó cố lết đi từng bước. Trên thân hình gầy guộc, hốc hác và xanh xao đó là vô số các vết thương mới cơ, cũ có, những vết sẹo ko đếm đầu cho xuể vì những trận đòn của bọn đàn anh.

Trong đầu nó cũng có hàng trăm cách để trả thù, để lừa bịp, để kiếm sống... nhưng nó ko làm. Nó trung thành với kiếp sống lang thang cùng những mảnh nghề kiếm ăn lương thiện của nó. Nó tự hào về sự ngay thẳng của mình.

Nó lết qua khu nhà ổ chuột. Những căn nhà lụp xụp, tồi tàn và rách nát nối đuôi nhau. Đây là nơi dung thân của những kẻ bần cùng xã hội. Trong một ngôi nhà nhỏ, gọi là nhà thì có vẻ hơi đề cao quá vì thực chất đó chỉ là 1 cái lán nhỏ, cũ kĩ và rách nát, từng tiếng cười vui của những đứa trẻ vang lên giòn tan hoà lẫn vào trong những tiếng cười thanh thản của cha mẹ chúng thoát ra từ ô cửa sổ xộc xệch, từ những khe hở lỗ chỗ trên những tấm ván.

Chiều tà. Đó là thời gian các gia đình đoàn tụ sau 1 ngày lao động. Nó nuốt nước bọt đến ực. Buồn bã, nó ôm cái bụng sôi ùng ục, nhấc gót. Nó đã từng có 1 gia đình hạnh phúc như thế. Hình ảnh ngôi nhà đồ nát nhưng tràn ngập hạnh phúc của gia đình nó cách đây 5 năm cứ hiện về chực nuốt chửng lấy nó. Phải, cách đây 5 năm cũng đã từng có 1 gia đình như thế. Gia đình của 1 anh công nhân nghèo và chị thợ may cùng sống vui vẻ bên đứa con của họ, với những bữa ăn đạm bạc, vật chất thiếu thốn nhưng bù lại đó lại là 1 mái nhà tràn ngập hạnh phúc và niềm yêu thương. Nó tự hào khi được sống dưới 1 mái nhà rách như thế.

Nó lại lang thang qua khu phố toàn những biệt thự. Một toà biệt thự mới xây, đèn nền sáng tung bừng cùng với những đĩa thức ăn cao lương mỹ vị trên bàn. Nó lại nuốt nước bọt. Cổ họng khô rát. Nó đang mãi ngắm nhìn con gà tây béo ngậy, vàng ươm được đặt trình trọng trên bàn ăn ngoài trời. Một thằng bé chỉ khoảng 8 tuổi, đứng giữa những đám người giàu có, sang trọng và quý phái, đang thổi ngọn nến to tướng trên 1 cái bánh gato cũng không lồ ko kém. Nó cười chua chát khi thấy lại hình ảnh bữa tiệc sinh nhật tròn 8 tuổi của nó. Cũng tại 1 biệt thự như vậy, cũng là 1 sinh nhật như vậy cùng cao lương mỹ vị, cũng những vị khách mời sang trọng, tai to mặt lớn giàu có như thế. Nó tràn ngập trong những lời chúc tụng, những món quà hay ho mà có mơ cũng chẳng thấy.

Từ 1 anh công nhân nghèo kiệt xác, bỗng chốc bố nó trở thành 1 ông chủ giàu có và mẹ nó - 1 chị thợ may quê mùa hoá thành 1 quý bà sang trọng và đẹp lộng lẫy. Về đẹp kiêu sa của bà là niềm đam mê của ko ít các quý ông. Đôi lúc nó tự hỏi ko hiểu sao gia đình nó bỗng trở nên giàu có 1 cách quá thể như thế. Nhưng nó vội vã quên đi để đến với những trò chơi, món đồ hàng ... dẫu sao nó cũng chỉ là 1 đứa trẻ. Lòng nó bỗng quặn thắt 1 nỗi đau đớn khôn tả. Nước mắt nó tràn ra chan chứa, 2 hốc mắt thâm tím và sưng húp. Nó lặng lẽ khóc. Giá như cái ngày ấy nó quan tâm đến công việc của cha mẹ nó hơn thì đâu đến nỗi. Hai chữ "giá như" nghe sao chua chát, đắng cay, đau đớn và cứ tắc nghẹn trong cơ họng nó. Nó nuối tiếc quá khứ. ...

Trong đời nó, không có gì khinh khùng, đáng sợ hơn cái ngày người ta ập đến bắt bỏ nó với muôn ngàn lời rủa rới, chửi bới cay độc. Bóng áo xanh cảnh sát cùng tiếng còi hụ inh tai đến bây giờ vẫn là nỗi ám ảnh đối với nó. Trong đêm đen, 1 tiếng còi hụ của cảnh sát cũng làm nó bật vía. Và cái hình ảnh của công tố viên tố cáo tội trạng của cha nó với những lời lẽ miệt thị, cay độc và kinh tởm mãi vẫn còn hằn trong óc nó. Với tội danh tòng phạm, bao che cho kẻ buôn bán ma túy, hàng quốc cấm, cha nó được hưởng án chung thân. Họ hàng, người thân, bạn bè xa lánh nó. Chỉ vì nó là con trai của 1 tên tội phạm. Thế mà trước đây, cha vẫn dạy nó phải làm theo lẽ phải, phải tuân theo luật pháp. Hai con mắt nó cay xè.

Có lẽ, nó sẽ ko phải lang thang, cầu bắt cầu bơ như thế nay nếu như cái ngày ấy người mẹ hiền, kính yêu của nó ko chạy theo người đàn ông giàu có và si mê cái vẻ đẹp kiêu sa - cái vẻ đẹp mà chỉ cách đây ko lâu, chẳng ai dám ngờ tới. Mẹ nó đã bỏ nó để chạy theo tham vọng của mình. Nó ko hề hận mẹ, cũng chẳng hận cha. Nó chỉ hận những kẻ đã đẩy cha nó đến bước phải phạm pháp.

Nó thêm có 1 mái nhà quá. Nó thêm được lao vào vòng tay âu yếm, yêu thương của cha mẹ. Bụng nó vẫn réo từng cơn ừng ực. Nó nuốt nước miếng trước những hương thơm từ quá khứ thoảng lại: mùi cơm tẻ thơm quá, mùi lạc rang thơm quá, mùi đậu rán thơm quá, mùi nước rau muống luộc thơm quá.... Muôn ngàn hương thơm đang ủa đến, vây quanh nó. Hình như trong đây có cả mùi của người nghèo khổ, mùi ẩm mốc nhưng sao vẫn quá thơm và thân thương đối với nó.

Đầu nó nóng ran. Chắc là do bị đánh nhiều quá nên mới vậy đây mà. Bọn kia đánh thâm thật, cứ nhắm vào mặt, vào đầu nó mà đấm, mà đá, mà thui. Ai bảo nó lì quá. Nhất quyết ko chịu đưa sợi dây chuyền bằng bạc có hình mặt phật bà mà mẹ nó đã cho nó trước lúc bỏ đi. Kì vật còn lại cuối cùng của mẹ, nó ko thể rời xa.

Rào rào, cơn mưa hè muộn màng trút xuống như thác đổ. Những hạt mưa đêm lạnh buốt cứ tìm nó mà lao vào, đau rát. Những giọt buồn, giọt thương, giọt đau khổ, giọt cay đắng cứ chìm nó trong biển nước tuyệt vọng. Mưa càng to, đầu nó càng nóng. Mắt nó hoa lên, đầu đau buốt và nặng trĩu. Người nó run cầm cập trong bộ quần áo tả tơi rơi rụng. Trong màn mưa, nó bước đi loạng choạng. Những giọt nước mưa bỗng đâu trở nên mặn chát, 1 cái vị mặn chát quen thuộc của cuộc đời. Ánh đèn xanh leo lét trong đêm mưa gió cứ mờ dần, mờ dần như số phận của những kiếp người lang thang như nó. Nó mất phương hướng. Nó ngã vật xuống khi băng qua đường cùng với tiếng ô tô phanh kít.

Một người vội vã lao ra khỏi oto về phía đứa trẻ nằm sõng soài trước mũi xe. Từ đầu đứa trẻ, máu túa ra đỏ thẫm cả nền đường. Người ấy hoảng sợ, cúi xuống xem đứa bé còn sống ko, đây là 1 người đàn bà rất đẹp. Bỗng khuôn mặt người đàn bà tái đi. Bà ôm chầm lấy đứa trẻ, ôm gương mặt xám ngoắt, tay cảm sợi dây chuyền bằng bạc có hình phật bà. Người đàn bà đó hét lên thất thanh: " Trời ơi !!!!"

Giám định pháp y cho thấy nạn nhân 13 tuổi, nguyên nhân tử vong là vì xuất huyết não do sốt cao, lao lực, suy nhược cơ thể trầm trọng cộng thêm việc ngã đập đầu xuống nền cứng. Chủ nhân chiếc ô tô không bị gì. Chỉ có người đàn bà sang trọng đang kêu khóc thảm thiết bên xác thẳng bé. Đây là con trai bà ta - đứa con mà cách đây 5 năm bà đã bỏ rơi vì tiền bạc và danh vọng

Trong nhà giam, một người đàn ông khắc khổ, hốc hác và buồn thảm bất giác đánh rơi chiếc bát xuống nền nhà khi ăn. Trong lúc nhặt những mảnh bát vỡ tung toé, bất chợt máu túa ra trên những đầu ngón tay người đàn ông nọ. Lòng người đàn ông quặn thắt lại, đau đớn và tan nát. Từ 2 hốc mắt sâu thẳm, những giọt nước mắt muộn màng, đau đớn và tuyệt vọng lăn trên gò má. Con trai người đàn ông đó mới chết đêm qua, quần giáo vừa báo tin.....